Я знав священика, який був у полоні.
Шрам на скроні. Збиті чорні долоні.
Телефонні розмови з донецькими операми.
Трофейний опель із польськими номерами.

І ось він мені говорив: інститут церкви
поєднує нас усіх подібно до цегли,
випалює нас у вогні, скріплює нас для грунтовки,
хоча все це втрачає сенс уже під час артпідготовки.

Ще він говорив: спитай мене про воскресіння,
я відповім – щоби воскреснути, потрібне везіння.
Праведникам якраз не щастить в основній їхній масі.
Я люблю говорити про ворогів у минулому часі.

Спитай мене про прощення, я маю що відповісти:
прощення передбачає, що частина мирян – атеїсти.
Я принесу своїм ворогам на могили квіти.
Кара господня настигне всіх.
Вам, атеїстам, не зрозуміти.

Війна мене навчила не говорити про втрати.
З живими краще. Живих, принаймні, можна порятувати.
В живих є те, що не дає їм лягти в траншею.
Здається ви, атеїсти, називаєте це душею.

Я думаю іноді, чи зрозуміють нас наші діти.
Серце моє легке і обійми мої розпростерті.
Моєї любові стане на всіх,
навіть на тих, хто хотів мене вбити.
Піду, до речі, нагадаю їм, що їх чекає по смерті.